

i Alt 1,414,784 Kr. 57 Dre, hvortil kommer Renterestancer af i Alt 582,696 Kr. 59 Dre, vilde selvfølgelig ved i Selskabets Besiddelse at henstaa ganske ubenyttet, sandsynligvis i en Aarrække, efterhaanden tabe mere og mere i Værdi, og da der ikke er mindste Udset til, at den overhovedet skulde kunne finde en privat Køber, endfige til en Pris, der blot tilnærmelsesvis svarede til dens virkelige Værdi eller selv blot til Statskassens deri prioriterede Fordring, og det som bemærket er overmaade tvivlsomt, om Selskabet selv vilde kunne tilvejebringe Midlerne til paa ny at sætte den i Virksomhed, vilde den sandsynlige Følge af dens Standning blive en Tilintetgørelse af omtrent hele Værdien.

Ogsaa middelbart vilde selv blot et enkelt Aars Standning medføre Tilintetgørelsen af store Værdier og drage vidt-gaaende Følger efter sig. Den Hensigt, hvori det betydelige Statslaan bevilgedes ved Loven af 25de Februar 1876, at yde Sukkerdyrkingen paa St. Croix en væsentlig Støtte, maa utvivlsomt siges at være naaet i ikke ringe Grad ved Fællessukkerogieret, om end Forventningerne om dets Evne til at forrente den meget store Anlægs kapital ere blevne skuffede. Naar de fire sidste Aars lave Sukkerpriser ikke have medført nogen Formindskelse af det Areal, der er i Sukkerdyrking paa St. Croix, har Fællessukkerogieret utvivlsomt en ikke ringe Andel deri, ikke blot derved, at det har gjort det muligt for et større Antal Plantager (hvoriblandt de Staten tilhørende), der enten ganske manglede Sukkerværker eller vare utilstrækkelig forsynede dermed, at opretholde Sukkerdyrkingen, som ellers maatte have standset af Mangel paa Kapital til at opføre eller forny de fornødne Værker, men ogsaa ved i forholdsvist stort Omfang at have fremkaldt Sukkerdyrking paa smaa Jordlodder, som ere enten købte eller lejede af Personer af Arbejdsklassen. I hvilken Grad denne ogsaa for de almindelige sociale Tilstande vigtige Form af Sukkerdyrking, der kun er mulig, naar selve Sukkerørene kunne afhændes, har udviklet sig i Ly af Fællessukkerogieret, vil fremgaa af følgende Talangivelser. I Fællessukkerogierets første Kampagner leveredes af flige Parceller (Squatters) kun omtrent $\frac{1}{2}$ Million Pund Ror aarlig, men i Kampagnen 1887 leveredes der af Saadanne over 19 Millioner Pd., der er mere end en Femtedel af hele Fabrikkens Forbrug, og efter den almindelige Gennemsnitsberegning svarer til 1,100 Acres eller 800 Tdr. Land i Sukkerdyrking, og det er ved denne stærke Udvikling af det

mindre Landbrug særligt at mærke, at Udviklingen netop har været stærkest under Sukkerkrigen; i 1883 (Aaret før det største Prisfald) leveredes der af Parceller endnu kun 3 Millioner Pd. Ror, men i 1884 13 Millioner, idm i de følgende Aar efterhaanden steg til de nævnte 19 Millioner i 1887. Uden Fællessukkerogieret er denne Sukkerdyrking umulig, og en selv kun midlertidig Standning af Røgeriet vilde tilintetgøre den og spille den deri anvendte Kapital, da Parcellerne vilde mangle Evne til at afvente en Genoptagelse af Røgeriets Virksomhed.

Af de til Fællessukkerogierets Oppland hørende egentlige Plantager er der 8 med en Rorleverance i 1886 af 20 Millioner Pund Ror, som ganske mangle Sukkerværker — deriblandt den Staten tilhørende Work and Rest med 6 Millioner Pund Ror. Flere andre Plantager have kun mere eller mindre mangelfulde Værker.

Af samtlige her anførte Grunde maatte Finansministeriet, efterat Aktieselskabets Bestyrelse havde afgivet den ovennævnte Erklæring om ikke at ville forisætte Fabrikkens Drift i 1888, anse sig forpligtet til at gribe ind for at hindre en saadan Standning, og da den stærkt fremrykkede Tid gjorde det nødvendigt, at der handlede hurtigt, for at Forberedelserne til næste Kampagne kunde træffes, havde der intet andet virksomt Mittel til at hindre Standning end at overtage Statskassens Pant til Brugelighed i Genhold til D. L. 5—7—8. En saadan Besiddelsestagselse blev derfor iværksat af Guvernementet i de første Dage af November.

Strafs efter Tværskættelsen af denne Besiddelsestagselse fremkom under 11te November 1887 en Forespørgsel fra Selskabets Bestyrelse, om ikke Finansministeriet nu, da Bestyrelsens Virksomhed var bleven indskrænket til dels at modtage og undersøge Ministeriets aarlige Redegørelse for Røgeriets Drift, dels at varetage Aktionærernes Interesser med Hensyn til den dem tilfagte Rentegaranti, maatte være tilbøjelig til at træffe Overenskomst om en endelig Opgørelse ved Udløsning af Aktionærernes Retigheder. Ligesom man, — hvad der fremgaa af det foran Anførte — ganske maatte dele den Betragtning, der stikende var Forudsætningen for dette Bestyrelsens Forslag, nemlig at der ikke kunde være mindste Udset til, at Selskabet vilde blive i Stand til paa ny at overtage Fabrikkens Drift, saaledes maatte man ogsaa erkende, at de to af Bestyrelsen udtrykkelig paapegede Forskold gjorde en endelig Afslutning med Selskabet i høj Grad ønskelig. I sin nuværende